

MÁM SVOU HLAVU

Když jsem se ráno vzbudila, zjistila jsem, že jsem usnula, aniž bych se Davídka dočkala. Nejspíš za mnou přišel, a když viděl, že spím, tak odešel. Věděl, že spánek teď potřebuji nejvíc. Zbrzdila jsem ve svých představách o svojí velikosti a důležitosti v jakémsi procesu, o kterém pořád nic nevím. Kdybych od včera nevěděla, díky tomu červenému zřízenci, že David je doktor a mamina mi cestou do Bulíkovíc netvrdila, že za Davidem jedeme, abych neprotestovala a byla poslušná, nejspíš bych i upustila od toho, že se něco velkého děje. Můj mozek si potřeboval odpočinout a začínal pomalu, ale jistě fungovat zase normálně. Rozhodla jsem se, že zanechám svých domněnek. Počkám, až dorazí ten David. Všechno mi pak vysvětlí.

Vyrazila jsem na záchod. Měla jsem ho hned proti pokoji. Záchody sloužily zároveň jako kuárna. Stála tam hubená, asi pětadvacetiletá holčinka a kouřila. Jmenovala se Jana. Poprosila jsem jí o cigaretu. Začaly jsme klábosit. Už jsem neměla plnou hlavu toho, kdo je teda ten spasitel. Už jsem ani neřešila, jak rychle se svět uzdraví. Povíдалa jsem jí, jak je skvělé žít podle „Čtyřech dohod“, ale že nedělat si domněnky mi moc nejde. Řešily jsme Davídka a tu slepici Martinu. Protože se mi Jana líbila, prozradila jsem jí i to, že je podle všeho doktor nebo něco takového. Počítám, že se musí každou chvíli objevit a vysvětlit mi konečně, o co tu jde. Teď už jsem si říkala, že jsem včera trochu přeháněla. Něco se ale očividně dít musí, když jsem doteď nemohla vědět, že David pracuje na psychiatrii a já jsem tady. Že by se snažili pomoci Vencovi, co sedí za pěstování trávy? Že by třeba legalizace? Dost domněnek. Počkám na toho Davču a uvidím, co mi řekne.

Vzhledem k tomu, že můj mozek díky prospané noci

zpomalil natolik, že jsem byla schopná i v klidu poslouchat to, co povídají druzí, začala jsem se zajímat o Janičku. Proč se tam dostala ona? Viděla ufony. Jenom to špitla, a že o tom nesmí mluvit. Píchl by jí injekci a poslali do Tupcova. Smála jsem se jí. Proč by jí měli píchat injekci? Kdekdo je díky tomu přece v televizi a lidi to zajímá. Řekla jsem jí, ať se nebojí, že to nedovolím (přece jen jsem patřila k Davidovi, který tady zjevně měl nějaké slovo). Zajímala jsem se o to, jak to probíhalo.

Nejspíš nás na záchodě z bezpečnostních důvodů odposlouchávali, vzhledem k tomu, že se tam často scházelo víc ženských najednou. Minimálně tam byla kamera. Během chvíličky si mě zavolala na chodbu sestra s hrstí prášků v ruce. Prášky byly tři, čtyři, nevím. Bylo jich dost. Trochu nechápavě na ní koukám, když mi podává čaj na zapití, a ať prý je spolкну. Snažila jsem se jí vysvětlit, že jsem teď dočetla knížku o etikoterapii a rozhodně nehodlám do svého těla cpát prášky. Ke všemu nevím, co za prášky to je, a proč bych je měla jíst. Říkala jsem jí, že jsem dospělý svépřávný člověk a nevidím jediný důvod, proč to polknout.

Vzpomněla jsem si, jak známého známý skončil po nějakém „tripu“ v blázinci. Druhý den podepsal reverz a nechali ho stát před branou v pyžamu. Takže já taky podepíšu reverz, jestli tu do mě hodlají cpát něco, co nechci. To už smrdí. To by David nechtěl. Musím odsud pryč. Jestli mi tu nenechali naši peníze, tak venku někoho poprosím, aby mi půjčil telefon, zavolám bráchovi a oni pro mě přijedou. Na mamku si číslo nepamatují. Kdyby to neklaplo, můžu se pokusit vysomrovat na vlak. Domů se nějak dostanu.

Povídám tedy sestře, že odmítám a chci podepsat reverz. A teď to přijde. To byste se posrali. Pardon. Ale ta logika! Oznámila mi, že přestože jsem podepsala dobrovolný vstup, nemůžu

dobrovolně odejít. Cože??? A představte si, že kdybych dobrovolný vstup nepodepsala, byla bych tam nedobrovolně a stejně bych odejít nemohla. Tak chápete to? Mně to hlava nebere do dneška.

Jestli prý ty prášky nesním, tak mi píchnou injekci, což jsem jí nevěřila.

Nebudu je teda jíst? Dobrá. Asi minutku jsem si myslela, že mě jen zkoušela nebo co. To už se ale přirrhila se dvěma hochy a injekční stříkačkou v ruce. Vsugerovala jsem si, že je to tetanovka, kterou už jsem měla mít několik let přeočkovanou. Mám hrůzu z injekcí, takže jsem to pořád odkládala. Vůbec jsem se jim nebránila. Stejně by to nemělo smysl.

Pak moc nevím. Matně si pamatuji, jak jsem našla malou díрку v klecovém lůžku. Jak jsem se do něj dostala nevím. Rozmotala jsem ji natolik, abych z něho vylezla. To bylo ale nejspíš po tom, kdy jsem se díky injekci znovu prospala. Mám odsud jen záblesk, jak rozmotávám tu síť pomocí zubů, a jak se protahuji dírou ven. Možná to bylo ve chvíli, kdy jsem na chodbě slyšela hlas mojí mámy, kterou za mnou ten den nepustili. Byla jsem natolik sjetá, že jsem neměla sílu na ní zavolat. Klecové lůžko bych možná ještě ustála se zachováním zdravého rozumu.

Nechápu myšlení dnešních rádoby reformátorů psychiatrické péče, kteří usilují o zrušení klecových lůžek. Ano, jsou i lidé, které je nutné zpacifikovat a na pár hodin je nějakým způsobem omezit. Pokud nemá blázinec polstrované pokoje, pak je ideálním řešením klecové lůžko. Je to stokrát menší zlo než kurtování. Hloupost lidí však nezná hranic a tak, aby se to tvářilo, že nějaká reforma vůbec probíhá, budeme rušit klecová lůžka. Kdyby si raději dali mokrý hadr na palici a nepletli se do věcí, kterým nerozumí, když si je na vlastní kůži nevyzkoušeli.

Pak si pamatuji až to, jak ležím na velkém pokoji č. 2, kde bylo asi šest postelí. Myslím, že to bylo ten stejný den. Byla tam taková malá milá hodně tlustá holčina. Co jsme si povídaly spolu, už taky moc nevím. Jen to, že mi říkala, ať si počkám na sebe, jak budu vypadat já po roce, kdy budu jíst léky. Ona prý bývala také hubená. Problém s nemalou nadváhou řeší většina žen, které jsou dlouhodobě léčeny. Chlapci řeší totéž, plus problém s erekcí. Sexuální život obou pohlaví však psychiatrická péče zabíjí dokonale. Mám jen pár bláznivých kamarádů na tabletkách, jež si dokážou užívat i těchto slastí, které k životu všech bytostí prostě patří.

Možná ona mi vysvětlila, že tam žádný doktor, který by se jmenoval David, není. I to, že Červenáček je mladý zakomplexovaný debil, kterého tam nikdo včetně personálu nemá rád, a ať mu nic nevěřím. Přátelé věřte nebo ne, ale pokud vydržíte až do konce vyprávění mého životního příběhu, dočtete se, že dnes je náš vztah s Červenáčkem na úplně jiné úrovni. Změna však přijde až za nějakých dvanáct let.

Po čase znovu přišla sestra s prášky. Soňa má však svou hlavu. Říkala jsem přece, že nebudu jíst léky, které neznám, a navíc k tomu nevidím jediný důvod. Zase pohrozila injekcí. A já jí opět nevěřila. Chybka. No co, tetanovka se píchá třikrát, když se přeočkovává pozdě a v počítači si jistě našli, že mi chybí.

Tentokrát byl u toho ten červený ubožák. Nějak jsem vymyslela, že cokoli on řekne, je opačně. Ohnuli si mě přes lůžko s řemeny, sloužícími k přivazování lidí. Tři stáli za mnou, ten parchant proti mně přes postel. Nebránila jsem se, stejně jako prve. K čemu by to bylo? Ten hajzl mě surově držel za ruku, a protože to bolelo, chtěla jsem mu jí vykroutit, nic víc. A on začal

opakovat.: "Nebraňte se, hlavně se nebraňte", pořád dokola. Vždyť já se sakra nebráním! Asi je na čase začít. On říká přece všechno obráceně. Začala jsem si tedy strkat druhou ruku na zadek, aby mě nemohli píchnout. To bylo celé. Nesnažila jsem se utéct. Kam taky? Nekopala jsem kolem sebe, ani se nesnažila někoho udeřit. Ale tak podle uvážení personálu, který zrovna sloužil, zřejmě dost na to, aby mě přikurtovali k posteli.

„Co to děláte?! Proč? Prosím vás, nepřivazujte mě, já se odsud ani nehnu! Za co? Maminkoooo! Nezavírejte alespoň ty dveře. Otevřeteeee! Já se tu zblázním! Pomoooooc!!! Janooo!!! Pomozte mi někdoooo!!!“

Nic. Ticho. Jen kamerka v levém horním rohu pokoje, kterou mě nejspíš sledovali. Trvalo asi minutu, než jsem se začala chovat jako šílenec. Absolutně jsem nechápala, co se děje. Netušila jsem, čím jsem si to zasloužila, což tedy netuším do dneška. Myslela jsem, že tyhle praktiky jsou dávno protizákonné. Nevěděla jsem, co po mně chtějí, aby mě zase odvázáli. Bylo to přišerné. Po chvíli jsem tam sebou zoufale škubala ve snaze, se z toho nějak dostat, asi tak jako to dělají nepřítetní přivázaní lidé ve filmech. Říkala jsem si, že to musí být noční můra, a že se za chvílku probudím. Bože, ať už se probudím!

Na kamerku jsem křičela, co mě napadlo. Doufala jsem, že brzy trefím to, co chtějí slyšet. Jen ať už mě konečně přijde někdo odvázat. Křičela jsem, že miluji Klause. Za chvíli, že ho nenávidím, že miluji Paroubka. Po chvíli zase, že nenávidím Paroubka, jestli nezabere třeba to. Vzpomněla jsem si na lidi známé i neznámé. Ano, schizofrenie se projevuje změnou nálad z minuty na minutu, ale zapojí-li člověk zdravý rozum, dojde mu, že ta holka huláká páté přes deváté, protože neví, co má říct, aby to bylo správně a odvázáli ji. Volala jsem i číslo bráchova účtu, včetně hesla, ke

kterému jsem měla v té době přístup. Třeba jim šlo jen o prachy. Vykládala jsem na tu kameru vše, co mě jen napadlo, že by mohlo zabrat, aby mě pustili. Trvalo dlouho, než jsem vyčerpáním usnula.